

עפ"ת (חיפה) 6611-03-18 - אלון גרודברג נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 6611-03-18 - אלון גרודברג נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 6611-03-18

אלון גרודברג

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[26.03.2018]

כבוד השופט יחיאל ליפשיץ

פסק דין

כללי

ערעור על החלטת בית משפט קמא מיום 28.2.18, לפיה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להגשת בקשה להישפט.

בעניינו של המערער נרשמו שני דוחות (הודעות תשלום קנס), בגין עבירות מהירות (מצלמות א-3) - אירוע מיום 14.8.16 ואירוע מיום 22.8.16. נטען לגבי כל אחד מהאירועים, כי המערער נסע במהירות של 120 קמ"ש במקום 90 קמ"ש. הודעות הקנס נרשמו בתחילה על שם החברה בה מועסק המערער והוסבו בשלב מאוחר יותר על שמו. הודעת תשלום הקנס לגבי האירוע הראשון נשלחה למערער ביום 23.2.17, ואילו הודעת תשלום הקנס לגבי האירוע השני נשלחה למערער ביום 14.3.17. שתי ההודעות נשלחו לכתובתו הרשומה של המערער בגבעתיים. הודעת תשלום הקנס לגבי העבירה הראשונה הגיעה ליעדה ביום 12.3.17, וההודעה לגבי העבירה השנייה התקבלה ביום 26.3.17. ביום 8.5.17 הגיש המערער בקשה להישפט בגין שתי העבירות, וביום 20.6.17 - חרף בקשתו לעיל להישפט - שולמו הקנסות. הנתונים לעיל אינם במחלוקת.

המערער הגיש בקשה להארכת המועד להישפט בגין שתי העבירות וזו נדחתה, כאמור, ע"י בית משפט קמא. ההחלטה, שניתנה ללא שהובאה עמדת המשיבה, נומקה בכך שהבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ממועד ביצוע העבירות. בנוסף, הפנה בית המשפט קמא לכך שאין חולק על כך שהודעות תשלום הקנס נשלחו לכתובתו הרשומה של המערער וכן הפנה לכך כי לא הועלו טענות הגנה של ממש לגופו של עניין.

עיקר טענות הצדדים

בהודעות הערעור הפנה המערער לכך כי בניגוד לנימוק בית המשפט קמא, הוא לא השתתף - בהקשר זה, הפנה המערער לכך כי הודעת תשלום הקנס בנוגע לאירוע הראשון נשלחה אליו ביום 23.2.17 והודעת תשלום הקנס בנוגע לאירוע השני נשלחה אליו רק ביום 14.3.17. לכן, הבקשה להישפט (שהתייחסה לשני הדוחות) ושהוגשה ביום 8.5.17 היתה במסגרת 90 הימים (ממועד ההמצאה) שנקבעה בס' 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ, או - החוק). בנוסף, טען המערער כי הדוחות נשלחו לאחר שחלפו למעלה מ 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה ולכן העבירות התיישנו, בהפנותו לס' 225(א)(1) לחוק. לעניין תשלום הקנס, טען המערער (ר' ס' 5 לתצהיר שצירף לבקשה שהוגשה בבית המשפט קמא), כי הודעות תשלום הקנס הגיעו לכתובתו הרשומה שהינה כתובת הוריו, בעוד הוא עצמו אינו מתגורר שם. עוד נטען, כי אחד מהוריו שילם את הקנסות בטעות וללא ידיעתו. יתר על כן, מי ששילם את הקנסות לא היה מודע לכך שהמערער שלח עוד טרם לכן בקשה להישפט. בנוסף, טען המערער כי יוכל להציג טענות הגנה ובכל מקרה על המשיבה להוכיח את תקינות מצלמות המהירות. לסיכום, טען המערער כי משלא קיבל את יומו בבית המשפט נגרם לו עיוות דין וכן נרשמו לחובתו נקודות שעשויות להסב לו נזק. מנגד, טענה המשיבה כי מששילם המערער את הקנסות לגבי שתי העבירות, רואים בו כמי שהודה באשמה בפני ביהמ"ש, הורשע ונשא את עונשו (ס' 229(ח) לחוק). זאת ועוד, המשיבה הפנתה לכך כי תשלום הקנסות בוצע ביום 20.6.17, קרי - לאחר שהוגשה הבקשה להישפט ביום 8.5.17. המערער לא הציג כל הסבר כיצד נותרו הודעות תשלום הקנס בידי הוריו לאחר שכבר שלח בנדון בקשות להישפט וכן לא נתן כל הסבר כיצד הדבר (תשלום הקנסות) לא תואם עמו. המשיבה טענה, כי הפנייתו של המערער לתקופת "התיישנות 4 החודשים" לעיל, אינה רלוונטית לעניינו, שכן התקופה הקובעת היא זו הנקובה בס' 225(א)(2) ודנה במקרים בהם הוסבו דוחות, כבעניינו - שאז הוארכו המועדים עד שנתיים מיום ביצוע העבירה. עוד טענה המשיבה, כי המערער לא הראה כיצד אי מתן הסעד עלול לגרום לו לעיוות דין וכן לא הציג כל טענת הגנה לגופו של עניין.

דין ומסקנות

כפי שפורט לעיל, המערער קיבל שתי הודעות תשלום קנס במהלך חודש 3/2017 - במועדים 2.3.17 ו 26.3.17. ביום 8.5.17 הגיש בקשה להישפט בנוגע לשתי ההודעות, אך למרות זאת, ביום 20.6.17, שולמו הקנסות בגין הדוחות"ת. לכאורה, בפי כל אחד מהצדדים טיעון בעל משקל - המערער, מחד, טוען כי אין זה "הגיוני" שהיה משלם את הקנסות כחודש וחצי לאחר ששלח את בקשתו להישפט, והדבר, על פני הדברים, תומך בטענתו כי אחד מהוריו שילם את הקנסות ללא ידיעתו. מנגד, טוענת המשיבה כי מששולמו הקנסות, אין יכולת וטעם לרדת למניעיו של המערער בשלמו את הדוחות"ת, ומשאלה שולמו - יש לראות בכך כהודאה מטעמו וכן כהרשעה ונשיאה בעונש - והכל כקבוע בס' 229(ח) לחוק. אעיר, כי במסגרת הדיון שהתקיים בפניי חזר בא כוח המערער מטענתו לגבי "התיישנות 4 החודשים". לא היה מקום להעלות טענה זו מלכתחילה, שכן המערער היה מודע לכך שמדובר בדוחות"ת שהוסבו על שמו. לגופו של עניין, סעיף 229 (ח) לחסד"פ קובע כי "שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230".

הסעיף לעיל קובע אם כן כלל לפיו אם שילם אדם את הקנס, רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. יחד עם זאת, קיימים שני חריגים, חילופיים, לכלל לעיל בהם ניתן לקיים משפט חרף תשלום הקנס: הראשון, הקבוע בס' 229(ה) לחוק (אליו הפנה ס' 230 לחוק), היכול להתקיים כאשר הבקשה להישפט לא הוגשה במועד בשל נסיבות שלא היו תלויות במבקש ומנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה; והשני, הקבוע בסעיף 230 לחוק, ולפיו באם קיימים "נימוקים מיוחדים" המצדיקים קיום משפט גם לאחר תשלום הקנס. בכך, קבע המחוקק כלל משפטי לפיו רואים בתשלום הקנס כהודאה, הרשעה ונשיאה בעונש, אך לצד זאת, נקבע חריג לכלל סופיות הדיון המתיר פתח במסגרתו יהיה ניתן להחריג מקרים בהם לא יהיה זה צודק להותיר את ההרשעה כל כנה חרף הכלל לעיל (ור' בנדון ה"ח 256, תש"ע, 13.10.2009 אשר על בסיסה תוקן ס' 229 לעיל וכן ר' ע"ח (מחוזי נצרת) 5231-05-13 חזן נ' מדינת ישראל (21.6.13)). בענייננו, המערער לא הרים את הנטל המוטל עליו להראות מדוע יש לחרוג מכלל סופיות הדיון. מדובר במי שאין חולק שקיבל לידי הודעות תשלום קנס. אכן, המערער שלח ביום 8.5.17 בקשה להישפט אך ביום 20.6.17 שולמו הקנסות. טענת המערער כי אחד מהוריו שילם את הקנסות ללא ידיעתו, הינה טענה מוקשית שכן לא צורף לבקשתו להארכת מועד להישפט ואף לא להודעת הערעור תצהיר של מי מהוריו בנדון, מה גם שלא הובאה התייחסות לטענת המשיבה כיצד נותרו הודעות תשלום הקנס ברשות הוריו אם כחודש וחצי לפני כן נטל, כך יש להניח, את הדוחו"ת לשם משלוח הבקשה להישפט. זאת ועוד, אפנה לכך כי הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה רק ביום 13.2.18 - 9 חודשים לאחר הגשת הבקשה להישפט. מדובר בפרק זמן משמעותי והשיהוי בנדון פועל לחובת המערער. טענות המערער כי בפרק זמן זה פנה טלפונית למשטרת ישראל, אינן מספקות. בכל אופן, מששולמו הקנסות ולאחר הרשעתו בדיון, הוטל על המערער נטל משמעותי להראות מדוע יש לאפשר לו, בפועל, לחזור בו מהודאתו ולבטל את פסק הדין, נטל שלא הורם. עוד אפנה לכך כי המערער טען כי בכוונתו להעלות טענת הגנה, אם וכאשר ינהל את משפטו, אך לא העלה כל טענת הגנה לגופו של עניין ומשכך אף לא ניתן לטעון כי קיים חשש לעיוות דין (ור' להרחבה בעניין זה האמור ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18)).

סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור.

לשלוח לצדדים.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ח, 26 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.